

Sygn. akt II BU 3/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku D. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU "D." w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanego K. N.

o podstawę wymiaru składek ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt III AUa .../13,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w sprawie z odwołania D. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU „D.” w C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, przy udziale zainteresowanego K. N. o podstawę wymiaru składek oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w P.z dnia 11 września 2013 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z prawem, w części dotyczącej oddalenia przez Sąd drugiej instancji apelacji w zakresie kwot wypłaconych tytułem ryczałtów za noclegi i w konsekwencji uznanie tych kwot za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia

emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, D. P. wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. 2015 r., poz. 121 ze zm.) w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm), a także z art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 581 ze zm.).

Skarga została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 o podatku dochodowym od osób fizycznych przez ich rażąco błędną wykładnię, a także art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych przez ich nieprawidłowe zastosowanie.

Wykazując wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, skarżący przedstawił kserokopię umowy nr 39/2015 o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek zawartej w dniu 19 lutego 2015 r. między skarżącym i organem rentowym. Podniósł także, że wyrok objęty skargą nie podlegał zaskarżeniu skargą kasacyjną oraz nie występuje ustawowa podstawa skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Mając na względzie, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona, oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2009 r., IV CNP 43/09, z dnia 22 maja 2009 r., IV CNP 32/09, z dnia 24 marca 2009 r. I BP 1/09 i z dnia 28 października 2008 r., I BU 6/08, niepublikowane) należy stwierdzić, że skarżący nie wypełnił wymagania skargi ujętego w art. 424⁵ §

1 pkt 4 k.p.c. i nie uprawdopodobnił poniesienia szkody przez wydanie zaskarżonego wyroku. Podniesione przez niego okoliczności można rozważać wyłącznie w sferze zagrożenia powstaniem szkody, co - zgodnie z judykaturą - nie jest wystarczające do uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2008 r., II BP 68/07, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 6).

W konsekwencji Sąd Najwyższy odrzucił skargę, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

kc